

Ξινόμηλο

11+ ετών

ΕΥΕΛΙΚΤΗ ΖΩΝΗ • ΦΙΛΑΝΑΓΝΩΣΙΑ

Θεοδώρα Γεωργακούδη

Πέντε παιδιά και μια λησιεία

Μαθαίνουμε για...
την
κοινωνία
και τη φίλια

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Πέντε παιδιά και μια ληστεία**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Θεοδώρα Γεωργακούδη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Έλλη Κυργιοπούλου
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Μιχάλης Διαλυνάς
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουκωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Θεοδώρα Γεωργακούδη, 2012
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Σεπτέμβριος 2012

ISBN 978-960-496-639-4

Τυπώθηκε σε 100% ανακυκλωμένο χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Θεοδώρα Γεωργακούδη

Πέντε παιδιά και μια ληστεία

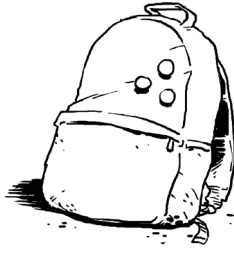

Εικονογράφηση:
Μιχάλης Διαλυνάς

Η ΘΕΟΔΩΡΑ ΓΕΩΡΓΑΚΟΥΔΗ μεγάλωσε και ζει στην Αλεξανδρούπολη. Έχει δύο παιδιά. Τελείωσε το Παιδαγωγικό Τμήμα Νηπιαγωγών του ΔΠΘ, και εργάζεται σε Τράπεζα. Όταν κάποτε για τις ανάγκες της δουλειάς της αναγκασόταν να κάνει πολλά χιλιόμετρα την ημέρα, άρχισε να γράφει το πρώτο της βιβλίο επάνω στο λεωφορείο, ατενίζοντας τις όχθες του Έβρου. Το βιβλίο της αυτό πήρε έπαινο από τη Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά το 1997, και κυκλοφορεί με τον τίτλο ΜΠΛΟΥΤΖΙΝ... ΟΝΕΙΡΑ. Επίσης έχουν εκδοθεί τα βιβλία της ΕΝΑΝ ΑΝΤΡΑ ΓΙΑ ΤΗ ΜΑΜΑ και ΚΑΛΑ ΚΡΥΜΜΕΝΑ ΜΥΣΤΙΚΑ, ενώ από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορεί το μυθιστόρημά της ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΕΡΑΣΙΑ ΣΤΟ ΙΝΤΕΡΝΕΤ, που έχει τιμηθεί με βραβείο από τη Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά.

Οχι, δεν το πιστεύω! Έκλεισα ερμητικά τα μάτια και τράβηξα το σεντόνι πάνω απ' το κεφάλι μου. Είναι αρχές Ιουλίου, είπα μέσα μου. Είναι αρχές Ιουλίου, είμαι στο σπίτι του παππού μου στο χωριό. Είναι έξι η ώρα το πρωί κι έχω ξυπνήσει απ' τις φωνές των πουλιών έξω.

«Σήκω, παπάκι. Δεν ωφελεί. Ανοίγουν τα σχολεία, τέρμα τα ψέματα».

Αυτά δεν ήταν τιπιβίσματα πουλιών, ήταν η μαμά μου, που τραβούσε απαλά το σεντόνι κι έχωνε το μούτρο της στο λαιμό μου να με γαργαλήσει.

Φτου, να πάρει! Ήρθε πάλι η αποφράδα μέρα. Για μένα η μέρα που ανοίγουν τα σχολεία είναι ό,τι είναι για το έθνος η 29η Μαΐου. Κουβέντα δε θ' ακουγόταν στο σπίτι απ' το βαρύ πένθος αν δεν ήταν η αδερφή μου. Όμως, δεν έχει βρεθεί ακόμη αυτό που θα μπορούσε να την κάνει να κλείσει το στόμα της έστω και για μια στιγμή. Ωστόσο, δε θα σας μιλήσω τώρα γι' αυτό. Ούτε κουράγιο έχω, ούτε διάθεση.

Κακήν κακώς ετοιμαστήκαμε, κάποιοι σημαιοστολί-

στηκαν κιόλας – η μαμά μου κι η αδερφή μου, δηλαδή – κι έβαλαν φραμπαλάδες και δωδεκάποντα. Η μαμά μου τα δωδεκάποντα κι η αδερφή μου τους φραμπαλάδες. Ένα φόρεμα που στο επάνω μέρος ήταν άσπρο, ενώ κάτω είχε λωρίδες υφάσματος σε όλες τις αποχρώσεις του ροζ, από πολύ ανοιχτές έως σκούρες. Σαν κούπα με παγωτό ήταν – βανίλια, φράουλα, βύσσινο.

Στο δρόμο κλοτσούσα όποια μικρή πέτρα έβρισκα μπροστά μου κι η μαμά μου έβαλε τις φωνές γιατί σήκωνα ντουμάνι. Φυσικά και ερχόταν μαζί μας. Κάθε χρόνο τέτοια μέρα παίρνει άδεια και κουβαλιέται στον αγιασμό. Κι ας γκρίνιαζα όσο ετοιμαζόμασταν στο σπίτι πως οι μαμάδες των φίλων μου έχουν σταματήσει να έρχονται από τη Δευτέρα Δημοτικού.

«Δεν έρχομαι για σένα, για τη μικρή έρχομαι», δήλωσε με εξυπνακίστικο ύφος. «Τράβα παρά πέρα, θα μουτζουρωθώ με τη μάσκα».

Η μικρή πάει φέτος Τρίτη Δημοτικού. Αν ήταν κασιβελοπούλα, θα ήταν κιόλας λογοδοσμένη και σε κάνα δυο χρόνια θα την αρραβωνιάζανε κιόλας. Αλλά είναι ταμένη. Όπως άλλοι τάζονται στο Θεό και κλείνονται σε μοναστήρι, αυτή έχει ταχτεί στην ηλικία των τεσσάρων, και πρώτα θα φτάσει το τέλος του κόσμου κι έπειτα θα αποφασίσει να μεγαλώσει.

Να συστηθώ κιόλας. Είμαι η Αναστασία, και μόλις έμεινα πίσω, γιατί, κλοτσώντας απ' το κακό μου εδώ κι εκεί, έλυσσα το κορδόνι του ήδη λερωμένου σπορτέξ μου και σκύβω να το δέσω. Η μαμά μου, που προχω-

ράει καμαρωτή μπροστά –γεγονός αξιοθαύμαστο με τέτοια παπούτσια που φοράει–, είναι η Δώρα. Κι η μικρή και χαριτωμένη αδερφή μου είναι η Νικόλ.

Η μαμά μου λέει πως είμαστε μέσοι άνθρωποι, συνηθισμένοι, όπως εκατομμύρια άλλοι στον κόσμο. Έχω πολλές αμφιβολίες γι' αυτό, αλλά είναι μια ανακουφιστική σκέψη και κάνω πως συμφωνώ μαζί της.

Με το που πέρασα τη μεγάλη αυλόπορτα, εξαφανίστηκα από κοντά τους, πριν με δει η παρέα μου και με πάρει στο ψιλό. Έτρεξα στο πλάι του κτιρίου, όπου συχνάζαμε, και τους βρήκα όλους μαζεμένους. Πρωί πρωί και είχαν ήδη πάρει φόρα.

«Καλά σοβαρός είσαι;» φώναζε ο Βασίλης στον Άγγελο. «Αφήσατε καλοκαιριάτικα τη θάλασσα και τρέχατε στη Γερμανία να τρώτε βουρσι;»

«Σιγά», διαμαρτυρήθηκε ο Άγγελος. «Θα πάθουν οι αμυγδαλές μας που δε βουτήξαμε στη θάλασσα για δέκα μέρες! Και τι είναι αυτά τα βουρσι;»

«Λουκάνικα! Τι σε ταΐζανε εκεί που πήγες;» τον πείραξε η Αναστασία.

«Λουκάνικα», απάντησε μ' έναν αναστεναγμό ο Άγγελος. «Λουκάνικα, λουκάνικα και πάλι λουκάνικα. Στην αρχή μού άρεσαν πολύ, αλλά μετά νόμιζα πως θα μου βγουν από τη μύτη».

Ο Βασίλης παράτησε τον Άγγελο και με τράβηξε από την μπλούζα. Με γύρισε αργά και μ' επεξεργάστηκε.

«Ανι, τι μπλούζα είναι αυτή; Πίρλο, ποιος είναι πάλι τούτος;»

«Μέσος της Μίλαν, άσχετε γαύρε!» του αντιγύρισα και τα βλέμματά μας αναμετρήθηκαν. Θα ξεκινούσε μια υπέροχη σχολική χρονιά, όπου σχεδόν σε καθημερινή βάση θα έβριζα τον Βασίλη και τον Ολυμπιακό του. Για να εκτονωθώ, που η ομάδα μου έχει να δει πρωτάθλημα απ' τον καιρό του Νώε!

Όμως, χτύπησε το κουδούνι. Κι έτσι κατευθυνθήκαμε ήρεμα προς το μέρος όπου μαζευόμασταν πάντα για την πρωινή προσευχή. Κάναμε χάzi τα πρωτάκια, που είχαν γαντζωθεί πάνω στις μαμάδες τους σαν χταπόδια και δεν ξεκολλούσαν με τίποτα, και αναρωτιόμασταν ποια μάτια θ' αρχίσουν να σιάζουν πρώτα; Τα δικά τους ή των μαμάδων τους, που τα κοιπούσαν έντρομες λες και τα έστελναν φαντάρους στο Κόσοβο;

Ποια είναι η ομάδα μου; Μη λέμε ανοησίες τώρα. Μία είναι η ομάδα και είναι θρησκεία. ΑΕΚ!

Να μην τα πολυλογώ. Όλα τα είπαμε. Ο καλός παππούλης μάς έψαλε, μας ράντισε κι είπε και κάνα δυο ατάκες που κανείς δεν άκουσε. Στη συνέχεια το λόγο πήρε η διευθύντρια και σίγουρα θα είπε σοφά πράγματα. Θα σας μιλούσα γι' αυτά, αλλά η Μαρία δίπλα μου προσπαθούσε συνέχεια να μου πατήσει τα σπορτέξ μου κι εγώ παρόλο που ήδη ήταν σκονισμένα χοροπηδούσα από μύτη σε μύτη για να την αποφύγω και

δεν άκουσα γρι. Το παιχνίδι μας διέκοψε μια ανακατω-
σουρα τριγύρω και σύντομα καταλάβαμε πως μας ανα-
κοίνωναν ποιους δασκάλους θα έχουμε.

Στο τμήμα μας έπεσε παγωμάρα. Τα προηγούμενα
δυο χρόνια είχαμε τον πιο ωραίο –όχι στη φάτσα, ρε
βλίτα–, τον πιο τέλειο, τον πιο cool δάσκαλο που θα
μπορούσε κανείς να έχει. Τον κύριο Μπάμπη.

Να τος τώρα έκοβε βόλτες μπροστά μας και κλοτσού-
σε στη ζούλα καμιά πετρούλα που περνούσε σφυριχτά
ανάμεσα από τα πόδια μας. Λες κι ήταν κανένας ζαβο-
λιάρης μπόμπιρας!

Κανείς μας όμως δεν είχε όρεξη να γελάσει καθώς
ακούγαμε τη διευθύντρια με κομμένη την ανάσα. Ο
κύριος Μπάμπης μάς είχε ξεκαθαρίσει από πέρυσι ότι
 τρίτη χρονιά ήταν απίθανο να έχει την ίδια τάξη. Αλλά
η ελπίδα πεθαίνει τελευταία, έτσι δε λένε;

Είδα τη δασκάλα που πλησίασε την τάξη της αδερ-
φής μου. Καινούρια ήταν, δεν την ήξερα. Πάντως, ό,τι
και να ήταν θα ήταν καλύτερη από το δάσκαλο που είχε
πέρυσι. Σαν κακιωμένο στρουμφάκι έμοιαζε.

«Το Ε3 θα πάρει η κυρία Φλόκα Γεωργία», ακούστη-
κε η φωνή της διευθύντριας και όλοι τεντώσαμε το λαι-
μό μας. *Ποια να 'ναι πάλι και τούτη;* αναρωτηθήκαμε.
Ξάφνου, ανάμεσα στο πλήθος των δασκάλων που εί-
χαν παραταχτεί σαν διμοιρίτες στη μεγαλόπρεπη μαρ-
μάρινη σκάλα ξεπρόβαλε μια φιγούρα. Μια νεαρή, με
μαύρα μακριά μαλλιά, μικροκαμωμένη, με τακούνια πιο
ψηλά κι απ' αυτά της μαμάς μου. Μου θύμισε ένα τρα-

γούδι που λέει ο παππούς μου όταν κάνει δουλειές στον κήπο. «Μια κότα στρομπουλή, μια κάτασπηρη πουλάδα». Όπως και να 'χει, με δασκάλα δεν έμοιαζε – για φοιτήτρια την έκανες.

Πλησίασε και μας χαιρέτησε χαμηλόφωνα.

Η Λένα δίπλα μου έσκυψε και μου ψιθύρισε: «Κρίμα που δε θα έχουμε τον Μπάμπη... Αλλά τουλάχιστον είμαστε τυχεροί. Αυτήν θα την κάνουμε ό,τι θέλουμε».

Κοίταξα τη νεοφερμένη ακριβώς τη στιγμή που μας χάριζε ένα χαμόγελο. Όλοι γύρω μου άφησαν έναν αναστεναγμό ανακούφισης και το αίμα ξανάρχισε να κυλάει στις φλέβες τους. Όμως, όχι και το δικό μου. Δεν εμπιστεύομαι ποτέ ανθρώπους που αρχίζουν τις γλύκες με την πρώτη ευκαιρία. Κανείς που έχει σώσας φρένας δε χασκογελά σαν χαζός, εκτός κι αν έχει κάτι να κρύψει. Μακάρι να βγω ψεύτρα, που λέει κι η γιαγιά.

Αφού τελείωσε το τζέρτζελο, μπήκαμε στις τάξεις, πήραμε μερικά βιβλία και το πρόγραμμα και φύγαμε. Η Λένα, που η μαμά της ήταν στη δουλειά κι έπρεπε να μείνει στη γιαγιά της ως το μεσημέρι, ήρθε σπίτι μου.

«Καλά, Αναστασία, δε θα 'ρθεις μαζί μας για ψώνια;» θέλησε να μάθει η μαμά μου.

«Οχ, βρε μαμά, τι θα με κάνετε; Να, πάρε το χαρτάκι με όλα όσα χρειάζομαι για το σχολείο και τα αγοράζετε εσείς». Τις ξεφορτώθηκα στα γρήγορα και αράξα-

με με τη Λένα στον καναπέ με το iPod ανάμεσά μας και με ένα ακουστικό στο αυτί μας.

Η Λένα είναι η καλύτερη φίλη μου. Κόντευα να πάθω μεγάλη λαχτάρα αυτό το καλοκαίρι, γιατί έχτισαν δικό τους σπίτι στην άλλη άκρη της πόλης και είχαν αποφασίσει να αλλάξει σχολείο. Ευτυχώς, όμως, η φίλη μου πάτησε πόδι κι έτσι θα συνεχίσει για άλλα δύο χρόνια στο ίδιο. Τώρα, αυτό το πράγμα είναι παράξενο – που είμαστε φίλες εννοώ. Την κοιτάζω κι αναρωτιέμαι. Για να σας δώσω να καταλάβετε, είναι μια Νικόλ σε μεγαλύτερη ηλικία. Για παράδειγμα, σήμερα, λόγω του εορταστικού της ημέρας, δυο ροζ φιογκάκια ανεμίζουν περήφανα δεξιά κι αριστερά στην κεφαλή της. Η οποία, παρεμπιπτόντως, είναι γεμάτη μπούκλες. Τα δε γυαλιά μυωπίας που φορά είναι ανεκδιήγητα. Ροζ πεταλούδες με σπρασάκια στο πλάι. Μόνο η αδερφή μου θα μπορούσε να εκφραστεί με τέτοιο ροζ παραλήρημα. Ε... τελικά, όχι μόνο η αδερφή μου.

Ξάφνου, μια βροχή από μικρούλικά χαρτάκια άρχισε να πέφτει πάνω στο κεφάλι μου και γύρισα να δω ποιο κάθαρμα με διέκοψε ακριβώς τη στιγμή που κουνούσα το κεφάλι μου στο ρυθμό και τραγουδούσα παράφωνα το «Λιωμένο παγωτό».

Το βλέμμα της Λένας φανέρωνε πως την είχε κάνει τη βρομοδουλειά της.

Την κοίταξα με ύφος δολοφονικό, ώσπου υπέκυψε και μου 'δειξε ένα μαδημένο περιοδικό – το *Marie Claire* της μαμάς μου.

«Γιατί κάνεις σαν χαζό;»

«Επειδή μπορώ», μου απάντησε.

Το χαμόγελό της ήταν αφοπλιστικό κι η εξήγησή της απολύτως ικανοποιητική. Γι' αυτό κι εγώ τράβηξα το περιοδικό απ' τα χέρια της κι άρχισα να σκίζω σελίδες. Με διαφημίσεις όμως, μη βρω και πολύ μεγάλο μπελά. Έπειτα άρχισα να τις κόβω σε μικρά μικρά κομματάκια και να τα στοιβάζω πάνω στα πόδια μου. Μόλις είχαν γίνει ένας αξιοσέβαστος σωρός, τα πήρα με τα δυο μου χέρια και τα πέταξα πάνω απ' τα κεφάλια μας σαν μια πολύχρωμη βροχή.

Σ' αυτή τη θέση ακριβώς μας βρήκε η μαμά μου – και σ' αυτό το σημείο οφείλω να διακόψω και να υπογραμμίσω πως το φταιξιμο για το χάλι το οποίο παρουσιάζαμε ήταν αποκλειστικά δικό της, μια και είχε επιστρέψει απαράδεκτα νωρίς.

Όρμησε στο σαλόνι πετώντας τις τσάντες της δίπλα στην πόρτα, ενώ κλότσαγε τα ψηλοτάκουνα απ' έξω. Έμεινε με το στόμα ανοιχτό καθώς είδε τα πάντα σκεπασμένα από μικροσκοπικά χαρτάκια. Έπειτα το βλέμμα της έπεσε στο τσουρομαδημένο περιοδικό της.

«Τρία ευρώ και ενενήντα λεπτά. Μόλις μαζέψετε αυτά εδώ», έκανε με ύφος και μας γύρισε την πλάτη.

Σε λίγο μια θεσπέσια μυρωδιά μάς τράβηξε από τη μύτη στην κουζίνα. Σε μια πιατέλα στοιβάζονταν φρεσκοψημένες κρέπες. Καθίσαμε στο τραπέζι με ένα βουνό από κρέπες και τη μερέντα ανάμεσά μας.

Την άλλη μέρα, με το που μπήκαμε στην τάξη άρχισα να περιεργάζομαι τα νέα μέλη της. Πίσω μου καθόταν η Μαρία Φυτοζίδου, που ξαναήρθε στο τμήμα μας έπειτα από τρία χρόνια. Κάποτε λιμοκτονούσα εξαιτίας της. Ερχόταν στα διαλείμματα και χτυπώντας γρήγορα, σαν κομάντο, προλάβαινε, μου άρπαζε το φαγητό μου και μ' άφηνε με την όρεξη.

Του κάκου ο παππούς μου –θα σας τα πω αργότερα, αλλά παίζει το ρόλο του αναπληρωτή της μαμάς στο σχολείο– πότε την καλόπιανε και πότε την απειλούσε. Δε χαμπάριαζε τίποτα. Η μαμά μου έδινε πιο αποτελεσματικές οδηγίες:

«Δώσ' της μια μπούφλα, ρε Αναστασία, να σε θυμάται».

Εγώ, όμως, τότε ήμουν πολύ καλόπαιδο.

«Δεν κάνει να χτυπάμε».

«Γιατί;»

«Έτσι λέει η δασκάλα μας».

«Ε, μένε νησική τότε». Έβραζε απ' το κακό της η μαμά μου.

Την κοιτάξα λοξά. Είμαι σίγουρη πως δε θα τολμήσει να μου ξαναπάρει το φαγητό. Αυτές οι εποχές του καλού Σαμαρείτη έχουν περάσει ανεπιστρεπτί. Όμως, τη λυπήθηκα καθώς ήρθε μόνη της από το άλλο τμήμα, που ήταν λέει υπεράριθμο, αφήνοντας έτσι τους φίλους της.

Πίσω της ακριβώς καθόταν ένας τύπος με την πιο ποντικίσια φάτσα που έχω δει ποτέ μου. Τα αυτιά και τα δόντια του ήταν πεταχιά, ενώ απ' τα μαλλιά του πετάγονταν σκούρα τσουλούφια. Έμεινα να τον κοιτάζω σαν χάνος. Με το στόμα ορθάνοιχτο θα ήμουν ακόμη αν δε μου τραβούσαν την προσοχή οι γρήγορες κινήσεις του. Σχεδόν χωρίς να κουνηθεί από τη θέση του, έξυσε δυο μολύβια πάνω στο θρανίο του. Έπειτα πήρε τα ζύσματα και άρχισε να τα πλέκει στα μαλλιά της Μαρίας. Σε λίγο η αλογοουρά της ήταν σαν χριστουγεννιάτικο δέντρο στολισμένο με γιρλάντες.

Εκείνη τη στιγμή μπήκε μέσα στην τάξη η καινούρια μας δασκάλα.

«Πώς είπαμε ότι τη λένε;» ρώτησα χαμηλόφωνα τη Λένα δίπλα μου.

«Φλόκα».

Άφησε τα πράγματά της πάνω στην έδρα και ήρθε και στάθηκε μπροστά στα θρανία μας. Η τάξη μας έτσι κι αλλιώς είναι μια σταλιά – τα παλιά ντουζ, που τα ξηλώσανε για να κάνουν μία επιπλέον τάξη. Σαν φυλακή είναι, αλλά πήρε τ' αυτί μας πως θ' ανοίξουν ένα μεγάλο παράθυρο. Αμήν!

Πήρε μια βαθιά ανάσα και χαμογέλασε. Όχι ντροπαλά. Αποφασισμένα.

«Τα βιβλία της Γλώσσας δεν έχουν έρθει ακόμη, και λέω ν' αρχίσουμε με μια καλή επανάληψη». Άρχισε να κινείται ανάμεσά μας και να μας μοιράζει καρτιά. «Θα πιάσουμε τα ρήματα. Σας έχω ετοιμάσει φυλλάδια. Καλή ιδέα δεν είναι;»

«Μπα, δε νομίζω», απάντησα ούτε δυνατά αλλά ούτε και ψιθυριστά.

Για μια στιγμή κοντοστάθηκε κι έπειτα συνέχισε.

«Δε θα τα πάμε καλά με δαύτην», μουρμούρισα νευριασμένη στη Λένα, που κοιπούσε την κόλλα της σαν αγνώστου ταυτότητας αντικείμενο. *Είναι στα καλά της; σκέφτηκα. Πρώτη μέρα, δε θέλει να μάθει τα ονόματά μας, να πούμε πώς περάσαμε το καλοκαίρι κι άλλα τέτοια;*

«Ανι», ψιθύρισε η Λένα. «Ποιος είναι ο αόριστος;»

«Χθες για μια στιγμή». Έριξα μια ματιά στην κόλλα μου. Έπρεπε να κλίνουμε το ρήμα γράφω. «Έγραφα, είναι ο αόριστος».

Η διπλανή μου ξεφύσηξε και άρχισε να γράφει.

«Αν ήταν κλάνω, ο αόριστος θα ήταν έκλασα», μουρμούρισε ο ποντικομούρης.

Χασκογέλασα.

«Αναστασία», του συστήθηκα με σκυμμένο το κεφάλι, καλά κρυμμένη πίσω από τη Λένα.

«Θεόφιλος».

Τέλος πάντων, συμπλήρωσα γρήγορα την κόλλα μου

και την άπλωσα πάνω στο θρανίο ώστε να μπορεί να τη βλέπει η Λένα. Έριξα μια ματιά τριγύρω. Άλλοι γράφανε, κάνα δυο χαζεύανε. Η δασκάλα είχε κάτι χαρτιά απλωμένα μπροστά της. Ο καινούριος έκανε κάτι ορنيθοσκαλίσματα στο χαρτί του. Τίποτα ενδιαφέρον τριγύρω.

Άρχισαν να με τριγουρίζουν τα σύννεφα της πλήξης. Το στόμα μου απειλούσε να ανοίξει σ' ένα μεγαλόπρεπο χασμουρητό, ενώ ήθελα απελπισμένα να ξαπλώσω πάνω στο θρανίο και να πάρω έναν υπνάκο.

Προκειμένου να μην ενδώσω στις παραπάνω προκλήσεις πήρα ένα λευκό φύλλο κι άρχισα να μουτζουρώνω. Σε λίγο οι μουτζούρες μου απέκτησαν νόημα και σιγά σιγά μια φιγούρα άρχισε να σχηματίζεται. Σχεδίασα δυο πεταχιά αυτιά και δόντια, μαύρα τσουλούφια και ζάρες στα μάγουλα. Κοίταξα το αποτέλεσμα ικανοποιημένη. Δίπλωσα το φύλλο αριστοτεχνικά, το έκανα ένα μικρό αεροπλάνο και το πέταξα μπροστά στο αντικείμενο της έμπνευσής μου. Μου 'ριξε μια κλεφτή ματιά και το ξεδίπλωσε. Το τέντωσε καλά καλά μπροστά του και το κοίταξε με μια έκφραση επιδοκίμασias. Έπειτα πήρε το μολύβι του, σημείωσε κάτι από κάτω, και το ξαναμετέτρεψε σε αεροπλανάκι. Αυτό με τη σειρά του πήρε το δρόμο του και σιγά σιγά ταξίδεψε σ' όλη την τάξη. Όταν ξανάφτασε στα χέρια μου το ξεδίπλωσα με περιέργεια. Κάτω από το σκίτσο του Θεόφιλου υπήρχε μια καλλιτεχνική υπογραφή, όπως αυτή που βάζουν οι ζωγράφοι στα έργα τους.

Ανδριανός Νταλί

Μια υποψία χαμόγελου πήγε να σκάσει στα χείλη μου, αλλά του κάκου. Σαν το χάρο στεκόταν πάνω από το κεφάλι μου η Φλόκα. Τίποτα καλό δεν προμηνυόταν από το ύφος της.

«Αστείο;» με ρώτησε τραβώντας το χαρτί απ' τα χέρια μου. Ξεφύσηξα και γύρισα μπροστά.

Το βλέμμα της καρφώθηκε πάνω μου, ύστερα στον Θεόφιλο και ξανά σ' εμένα.

«Τις ασκήσεις σου τις τελείωσες;» με ρώτησε στεγνά.

Κούνησα καταφατικά το κεφάλι μου.

«Ωραία. Πάρε τότε αυτό το φυλλάδιο να συνεχίσεις». Άρπαξε ένα χαρτί από την έδρα της και μου το έτεινε. *Παθητική φωνή, έλεγε επάνω.*

Το πήρα χωρίς να την κοιτάξω, ενώ έβραζα από μέσα μου.

«Επειδή είσαι γρήγορη και έχεις ελεύθερο χρόνο», μου έκανε χαμογελώντας. Το βλέμμα της ήταν παγωμένο. Γύρισε στη θέση της.

Κοίταξα τη Λένα, που με παρακολουθούσε τρομαγμένη. Σήκωσα τους ώμους και γύρισα στο φυλλάδιο με τις παθητικές φωνές. *Σιγά που θα σας γράψω*, είπα μέσα μου. Όποιος βιάζεται σκοντάφτει, που λέει κι η παροιμία.

Σε λίγο χτύπησε το κουδούνι. Η Φλόκα μάζεψε τα φυλλάδιά μας κι εμείς σηκωθήκαμε μουνδιασμένοι από τα θρανία μας.

«Τι 'ναι αυτή ρε;» έκανε ο Παναγιώτης παραξενεμένος.

«Σε τρώμαξε, Άνι μου;» με ρώτησε η Λένα ζουλώντας το μάγουλό μου.

«Μην είσαι χαζή», την αποπήρα. Βούτηξα την μπάλα που είχα κατακωνιασμένη πίσω από το ντουλάπι όπου φυλούσαμε μπογιές, χαρτόνια κι άλλα χρειαζόμενα. Μαζί με τα αγόρια βγήκαμε και πήγαμε στην πίσω πλευρά του σχολείου να παίξουμε.

Ναι, το ποδόσφαιρο εδώ κι ένα χρόνο –από τότε που μας κουβαλήθηκε η νέα διευθύντρια, δηλαδή– απαγορεύεται. Αλήθεια, και στα δικά σας σχολεία γίνεται αυτό; Αυτή η ακώνευτη καινούρια διευθύντρια αποφάσισε πως αποτελούσαμε κίνδυνο-θάνατο για τον άμαχο πληθυσμό και απαγόρευσε τις μπάλες κι επομένως και το ποδόσφαιρο. Έτσι, βρήκαμε καταφύγιο πίσω από το κτίριο του γυμναστηρίου. Καμιά φορά, πέρυσι, ερχόταν κι ο κύριος Μπάμπης κι έπαιζε μαζί μας μπάλα. Άραγε αν μας πιάσουν θα τον αποβάλουν κι αυτόν;

Έπαιζα με τον Βασίλη, τον Άγγελο, τον Άρη, τον Αναστάση και τον Θεόφιλο. Το παιχνίδι εξελισσόταν γρήγορα – ο Βασίλης έδωσε πάσα στον Άρη, ο οποίος προσπέρασε δύο από την αντίπαλη ομάδα και φάνηκε πως ετοιμαζόταν να μου δώσει πάσα, γιατί τον άκουσα από μακριά να φωνάζει: «Ρε Αναστασία, σε πήρε ο ύπνος;» Και ευτυχώς βρέθηκε ο Αναστάσης κοντά, του πάσαρε την μπάλα κι εκείνος με τη σειρά του έβαλε γκολ στον Παναγιώτη, που ήταν τερματοφύλακας της άλλης ομάδας. Ευτυχώς. Γιατί όντως κοιμόμουν. Χάζευα τον Αντώνη, που καθόταν λίγα μέτρα πιο πέρα κρατώντας ένα βιβλίο στα χέρια του και μας έριχνε κλεφτές ματιές. Το θέαμα μου φάνηκε λυπηρό. Κανονικά δε μ' ενδιέφερε καθόλου ο Αντώνης, γιατί ήταν αρχιφυτό και πάντα στα διαλείμματα ή διάβαζε για το επόμενο μάθημα ή έκανε τις εργασίες που μας έβάζαν για το σπίτι.

Η μαμά μου φταίει που μ' έπιασαν οι λύπησες. Αυτή τέτοια είναι – πονεσιάρα. Με το παραμικρό, αχ και βαχ. Αχ, το καημένο το παιδάκι! Αχ, το καημένο το πουλάκι που έπεσε απ' τη φωλιά του! Και πού είναι η φωλιά του; Και πού είναι η μαμά του;

Ένα απόγευμα που είχαμε βγάλει βόλτα τη Δάφνη (το σκύλο μας – θα σας δώσω στοιχεία παρακάτω), ανηφορίζαμε ένα δρόμο ανάμεσα σε αμπέλια και κτήματα. Σε εκείνη την πλευρά της πόλης, σ' ένα από τα τελευταία σπίτια, μένει ο Αντώνης. Το σπίτι του είναι πολύ ωραίο, μες στην εξοχή – άσχετο αυτό. Εκεί, λοιπόν, καθόταν ο Αντώνης στο πλατύσκαλο της αυλής

του. Ολομόναχος. Ούτε ένα σκυλάκι που έκανε βόλτες τριγύρω δεν του έκανε παρέα.

«Αυτός είναι ο Αντώνης», ψιθύρισα στη μαμά μου. «Το φυτό της τάξης». Καθώς πλησιάσαμε τον χαιρέτησα.

Η μαμά μου φαρμακώθηκε.

«Αμάν, βρε Αναστασία, πόσο μοναχικό φαίνεται αυτό το παιδάκι! Κοίτα το, μόνο του, λες και λαχταράει μια παρέα».

Του 'ριξα μια ματιά πάνω απ' τον ώμο μου καθώς απομακρυνόμασταν. Δεν το είχα σκεφτεί ποτέ μου έτσι. Αν ήθελε παρέα, γιατί δεν έπαιζε μαζί μας στο σχολείο κι όλο κρυβόταν πίσω απ' τα βιβλία του. Όμως, από τότε δεν μπορώ, κάθε φορά που τον βλέπω έτσι μονάχο του τον κοιτάζω λίγο μέσα απ' τα μάτια της μαμάς μου.

Ξαφνικά χτύπησε το κουδούνι για μέσα. Είχαμε έρθει ισοπαλία. 1-1. Στο τσακ, γιατί με τα μεταδοτικά αχ και βαχ της μαμάς μου θα τρώγαμε καμιά γκολάρα ακόμη...

Το ίδιο απόγευμα με κατέβασε ο μπαμπάς μου στο τένις. Τώρα, τι να σας πω; Για το τένις, που πάω εδώ και πέντε χρόνια και μου αρέσει πολύ, ή για τον μπαμπά μου, που ξαφνικά έσκασε στην ιστορία μας σαν φάντης μπαστούνι. Για τον μπαμπά μου θα σας πω – είναι και πιο σοβαρό το ζήτημα.

Ο μπαμπάς μου, λοιπόν, εδώ και χρόνια δε ζει μαζί μας. Έχουν χωρίσει με τη μαμά μου, κι εμείς μένουμε στο σπίτι μας κι εκείνος στο δικό του. Γιατί χωρίσα-

νε; Σιγά που θα μας έλεγαν! Ασυμφωνία χαρακτήρων!

Έτσι είναι οι μεγάλοι. Τους ρωτάς κάτι και σου απα-
ντούν: «Είναι καλύτερα έτσι». Ενώ αυτοί, αν θέλουν να
μάθουν κάτι, σε βάζουν κάτω απ' τη λάμπα της ανά-
κρισης. «Τι έχεις; Τι έγινε; Πες μου, δε με γελάς εμέ-
να!» Πότε απειλές, πότε καλοπιάσματα. Σας φαίνονται
γνωστά αυτά, ε;

Όπως και να 'χει, τον μπαμπά μου τον βλέπουμε
το Σαββατοκύριακο. Κι όποτε έχει καιρό μες στη βδο-
μάδα, περνάει και με παίρνει για να πάω εγώ στο τέ-
νις κι εκείνος να τρέξει εκεί γύρω. Τρέχει μακρινές
αποστάσεις. Δεν είναι η δουλειά του, το χόμπι του εί-
ναι, εννοείται.

Έτσι απόκτησα και την μπλούζα του Πίρλο. Είχε πάει
στη Ρώμη να πάρει μέρος σ' ένα μαραθώνιο αγώνα
δρόμου και με ρώτησε τι ήθελα να μου φέρει. Εγώ του
ζήτησα την μπλούζα. Κι από τη Ρώμη μόνο η μπλούζα
μάς έμεινε. Γιατί ο μπαμπάς μου έπαθε τροφική δηλη-
τηρίαση και αντί να δει τη Ρώμη και να πάρει μέρος
στον αγώνα, είδε μόνο την τουαλέτα του δωματίου του
στο ξενοδοχείο όπου έμενε. Α, μας έφερε κι ένα βρο-
μερό τυρί που του είχε παραγγείλει η μαμά. Γκοργκο-
ντζόλα το λένε και μυρίζει χειρότερα κι απ' τα πόδια του
θείου μου (γι' αυτόν θα σας πω άλλη φορά).

Με πήγε που λέτε για τένις κι αρχίσαμε τις χαιρετού-
ρες με τον κύριο Ντάνι και τον κύριο Κώστα, που είναι
οι προπονητές μου. Ολόκληρο καλοκαίρι είχαμε να
ειδωθούμε. Και Άνι τούτο, και Άνι το άλλο. Αυτοί μου

έχουν κολλήσει και το Άνι. Πριν πάω τένις όλοι Αναστασία με φώναζαν.

«Θα είναι κατά το Ντάνι», κοροΐδευε η μαμά μου.

Λέγαμε, λοιπόν, τα νέα μας όλοι και πού μυαλό για προπόνηση. Κάναμε τάχα μου διατάσεις. Και δώσ' του και λέγαμε – για τις διακοπές, γιατί δεν πήγα καθόλου το καλοκαίρι και τέτοια.

Τότε ήταν που τον είδα για πρώτη φορά. Ένας τύπος παράξενος. Προχωρούσε στο πεζοδρόμιο έξω από τα γήπεδα και κοντοστάθηκε λιγάκι. Σαν να μας κοίταζε, αλλά το βλέμμα του ήταν κενό, αφηρημένο. Αν έβλεπε κάτι, αυτό σίγουρα δεν ήμασταν εμείς.

Φορούσε μια παράξενη συνθετική φόρμα, που θα είχε γνωρίσει και καλύτερες εποχές, σ' ένα μπλε χτυπητό. Από πάνω ένα κιτρινωμένο μακό μπλουζάκι, που το είχε βάλει μέσα από το παντελόνι της φόρμας του. Έτσι όπως ήταν φαρδιά και τα δυο και τα έκοβε το λάστιχο του παντελονιού, έμοιαζε με δεμένο σακί. Τα μαλλιά του είχαν ένα ξεπλυμένο κόκκινο χρώμα και ήταν λιγδωμένα, το ίδιο και το δέρμα του, που είχε σημάδια λες κι ήταν σκαμμένο.

«Άνι, μπαλάκια», ξεφώνισε η Κατερίνα και στράφηκα ξαφνιασμένη. «Hello! Είπε να ξεκινήσουμε με ελεύθερο παιχνίδι!»

Την ακολούθησα και πήγα να πάρω δυο μπαλάκια και να πιάσουμε ένα γήπεδο. Όταν ξανακοίταξα προς το πεζοδρόμιο, δεν ήταν κανείς εκεί.

ΣΕΙΡΑ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗΣ

Ξινόμηλο
11+ ετών

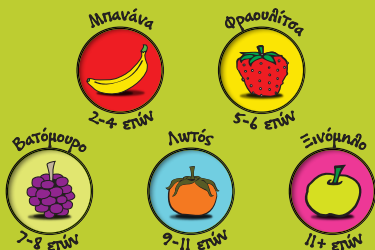
Ε' & ΣΤ' ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

Θεοδώρα Γεωργακούδη

Πέντε παιδιά και μια ληστεία

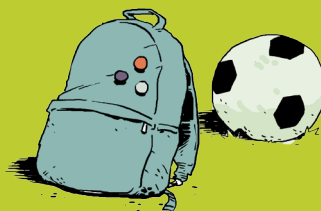
Τυπώθηκε σε 100% ανακυκλωμένο χαρτί.

Εδείς κι εμείς πάντα σ' επαφή!

Ράβδοι χρυσού ανακαλύπτονται ξαφνικά θαμμένες στο υπόγειο του σχολείου. Ένας νέος με απόκοσμη όψη επιχειρεί να τις μεταφέρει στο σπίτι του. Η Αναστασία και οι φίλοι της θα αναλάβουν με θάρρος την υπόθεση.

Προσπαθώντας να ρίξουν φως στο μυστήριο μιας ληστείας που φαίνεται να κρύβει πολλά, θα βρεθούν αντιμετώπι με ένα φοβερό ερώτημα: είναι δυνατόν ένας άνθρωπος να μείνει φυλακισμένος τριάντα ολόκληρα χρόνια για μια ληστεία που δεν έκανε;

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psychogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 11017

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΩ ΚΑΙ ΜΑΘΑΙΝΩ